

Jenna

Jsem zpátky v chatce sotva deset minut, když se ozve zaklepaní na dveře. Otevřu a čekám, že to bude znovu Samuel, ale venku stojí Dale. Na hlavě má vrabčí hnízdo, a když se na mě usměje a výraz jeho vřelých oříškových očí zněží, žaludek mi zakřepčí podivný taneček. Uf, Jenno, ani na to nemysli, napomenu samu sebe. Víím, že je to jen reakce na to, jak Gavin zranil moji hrdost, a na jeho včerejší slova, která zněla tak definitivně. Ale v hlavě mi stále doznívá varování Madam Tovey. *Všichni tady lžou.*

Odolám pokušení mu úsměv oplatit. „Dale,“ řeknu ostře. „Je všechno v pořádku?“

Zatváří se zmateně. „Chtěl jsem vás jen zkontrolovat po včerejší noci. Nejdřív ti mrtví ptáci. A pak to nedorozumění s mužem v chatce.“

„Všechno v pořádku,“ ujistím ho. „Ale ráno jsem potkala Olivii.“ Shrnu mu, co mi řekla. „Zmínila se, že jste ji našel u menhirů. Co jste tam dělal? A proč jste mi o tom neřekl včera večer, v jakém jste ji našel stavu?“

Překříží si ruce na prsou, zdá se, že je mu zima. Špičku nosu má úplně červenou. „Jen jsem šel náhodou okolo. Sledoval

jednu stopu. Včera jsem vám to nezmínil, protože jsem měl o vás strach a chtěl jsem především zjistit, kdo je v té druhé chatce. Volala jste mi, vzpomínáte? Zrovna jsem Olivii doprovodil k Wesleymu, když přišel hovor od vás.“

„Olivia si myslí, že ji možná zdrogovali.“

Jeho výraz ztvrdne. „Toho jsem se bál. Koukněte, nemůžeme se přesunout dovnitř? Venku je strašná zima.“

Musel zaregistrovat moje zaváhání, protože zvedne ruce, jako kdyby překročil čáru, o které ani nevím, že jsem nakreslila. „Nevadí. Možná bychom se spíš měli sejít někde jinde.“ Vysílám k němu smíšené signály. V jednom okamžiku mu volám a prosím o pomoc, pak ho zase odstrkuji. Jsem směšná, když věřím čemukoli z toho, co řekla Madam Tovey. Je to jen zatraceně šikovná šejdířka. Připomenu si, jak laskavě se ke mně Dale celou dobu chová. Při svých předešlých člancích jsem spolupracovala s různými detektivy, ale žádný z nich nebyl tak vstřícný a ochotný sdílet informace jako Dale.

„Ne, promiňte, jistě, jen pojdte dál.“ Ustoupím, abych ho nechala projít do chodby. Cítím z něj svěží vzduch a citronový šampon. Musím mu věřit. Vždyť na koho jiného se můžu obrátit?

Následuje mě do kuchyně a posadí se na kraj jedné z barových židliček, zatímco nám chystám kávu. Podám Daleovi mléko a on si nalije do svého hrnku. „Děje se toho opravdu hodně,“ prohlásí. Má před sebou malý černý zápisník, který teď otevře. Nakloním se k němu trochu blíž pod záminkou uklizení mléka, abych se lépe podívala na jeho rukopis, protože stále přemýšlím o spáleném vzkazu, jenomže to přeženu a málem mu spadnu na klín. Zatváří se zaraženě. „Co to vyvádíte?“

„Promiňte, podklouzlo mi to. Jen jsem chtěla mléko,“ vykoktám ze sebe a cítím, jak celá rudnu, když se vracím na své místo.